

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Paupertas Religiosa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Sic orilina- sus sit en- pax Prala- sura. Secus est de illegitimis. nibus legitime susceptis, non manet incapax Præ- laturæ in Ordine vel extra; nec opus est alia dis- pensatione. Hoc enim peculiare est in illegitimis, & in maculatam originem habentibus, non autem locum habet in hac irregularitate, cum hoc iure non sit expressum.

Dispen- tatio vt coniuga- tus ordi- netur.

CASVS VIII.

Mulier heretica vetula non vult conuerti: Mar- ritus agit cum Officiali Episcopi de separatio- ne tori: à quo rogata respondet, se velle in sua fide permanere, & in posterum casta vi- uere, & permittit marito, vt faciat quod libet, prout sua conscientia putat expedire: huius rei sunt acta.

QVÆRITVR, An maritus possit absque dis- pensatione sacros Ordines suscipere?

18 R Espondeo, Maritū posse sacros Ordines sus- cipere, nec egere dispensatione, si non erat vidua, cum qua contraxit. Couarruias in 4. p. 2. c. 7. §. 6. Castro l. 1. De iusta hæret. punit. cap. 7. Soto in 4. dist. 39. art. 4. Patet Cap. De illa. de Diuortijs.

PAVPERTAS RELIGIOSA.

CASVS I.

Proprie- tas in ha- bendo.

Vtrum sit contra Votum Paupertatis, & quale peccatum, habere in Religione post professio- nem aliquid proprium? & An Superior possit dispensare in isto voto?

1 A D Primum: Certum est censeri infringere vo- tū paupertatis religiosos vel religiosas, quæ post professionem, aliquid tanquam proprium retinuerint; id est, sine dependentia à suo Superiore.

Vt autem sit mortale, requiritur res notabilis pretij, sicuti in furto. Vnde qui decem stuferos, vel res tanti pretij, contra rationabilem voluntatem Superioris retineret, videntur mortiferè peccare: nam hæc censetur quantitas notabilis in furto. Vide plura apud Nauarrum Comment. 2. de Regularibus, & Lopezium p. 2. c. 6.

Aliqua excusant à mortali.

Aduerte tamen, multa excusare à mortali; quia censetur esse consensus Superioris presumpus, seu interpretatiuus: vt in accipiendis conditis, vel alijs esculentis, quibusdā locis. Vbi tamen exactè vota seruantur, hæc non permittuntur: vnde talia corrigenda.

2 Pontifex non potest dispensare vt religio- sū habeat proprium.

Ad Secundum: Manifestum est Superiorem non posse dispensare in voto paupertatis religiosi vel religiose professæ: imò nec Pontifex id potest, ita vt maneat religiosus; vt expressè habemus Cap. Cum ad monasterium, de statu Monachorum. Potest tamen Pontifex dare facultatem persone religiose vt aliqua habeat sine dependentia ab alijs Superioribus inferioribus. Et Generalis Ordinis potest dispensare vt aliqua habeat sine dependentia à Pro- uinciali, vel Superiore immediato. Sed hoc nõ est dispensare in voto, sed eximere à potestate alicuius Superioris in aliqua re particulari.

Vnde patet ordinariū Superiorem non posse dispensare in voto, nec ab eo liberare. Potest tamè abfoluere à fractione voti. Vide Concil. Trident. sess. 25. c. 3. De regularibus, vbi sub grauibz pec- nis prohibet omnem proprietatem.

CASVS II.

Vtrum Religiosus qui non vult sua scripta al- teri communicare peccet mortaliter vt proprietarius?

Proprie- tas scri- ptorum

R Espondeo, Non est peccatū mortale, si quis nolit sua scripta alteri commodare, ne ipse amittat famam aut opinionem excellentiæ, quam illorum præsidio sibi comparauit. Solum tenetur in necessitate, quando ex illa recufatione sequere- tur graue incommodum alijs.

CASVS III.

Vtrum ea quæ dantur Religioso ab amicis, ve- etiam a Superiore, cedant in ius mona- stery cuius ille est?

Proprie- tas in ao- quiren- do.

R Espondeo: Primò certum est ea quæ dantur Religioso ab amicis, vel alijs, statim cedere in ius monasterij, cuius ille est: ac proinde dispo- sitionem pertinere ad Superiorem illius. Secundò, Certum est Superiorem non posse concedere Re- ligioso nisi vsum rerum, non autè dominium, aut dispositionem. Vnde si illa res illi Religioso non sit vsui (vt si sit lapillus valens contra calculū, vel morbum comitalem quo ille nõ laborat) nec pu- tetur vsui futura ipsi magis quàm alijs, & sit nota- bilis pretij, v. g. 4. vel 5. aureorum, non potest ipsi ita concedi, vt liceat transferre eum ad alium lo- cum migrat. Hoc enim esset excedere mensuram legitima concessionis, quæ solum est ad vsum ne- cessarium, & priuare monasterium re. & iure suo: & talis modus habendi planè præ se fert speciem proprietatis. Eadem est ratio aliarum rerum no- tabilis valoris, etiam si esculenta vel medicinalia sint.

Superior non potest suo religio- so concedere dominium vel disposi- tionem res notabilis, sed solum eius vsum.

CASVS IV.

Vtrum Religiosus Vice- Pastor habeat administrationem sui peculij?

Proprie- tas in ad- ministrā- do suo peculio.

R Espondeo cum distinctione. Vel iste Vice- pastoratus est beneficium, saltè Manuale, vt vocant, vel non est beneficium. Si sit beneficium, vt si legitima auctoritate instituta sit Vicaria, cui certa portio obuentionum assignata sit: tunc cõ- petit Regulari eam legitime obtinèti administra- tio non solum prouentuum, sed etiam bonorum immobilium annexorum beneficio, vt probabili- ter docet Nauarrus Commentario 2. de Regularibus n. 10. & Tractatu de redjibus Ecclesiasticis qu. 3. monito 25. & alibi.

5 Si Vice- pa- storatus sit Beneficiū.

Quòd si non sit beneficium, vt si non habeat talem institutionem, sed solum ad tempus ob ali- quam necessitatem constituta sit: Rursus distin- guendum est. Vel enim habet bona immobilia an- nexa quæ administrat, vt agros, census annuos &c: Vel solum habet aliqua emolumenta mo- bilia.

6 Si non sit Beneficiū.

Si habet immobilium administrationem, non potest Superior regularis eam concedere: quia ex- pressè prohibetur per Concilium Tridentinum sess. 25. cap. 2. de Regularibus.

Et bona sint immo- bilia.

Si autem non habet vllam immobilium admi- nistrationem, sed solum aliorum mobilium, po- test Superior eam concedere. Nam nec Concilium Tridentinum, nec vllum l. s. id vetat: nec est con- tra ratio-

Si verò sint mobi- lia.

tra rationem religiosæ paupertatis, quæ solùm postulat vt inferior nihil nisi dependenter à sui Superioris voluntate habeat.

CASVS V.

Donatio- nes Re- ligiosæ licitæ & illicitæ,

Clemens Papa VIII. edidit A. 1594. constitu- tionem, cuius titulus est: De largitione munerum vtriusque sexus Regulari- bus interdictâ: qua incipit, Religiosæ congregationes.

QVAERITVR, Quanam donationes ibidem prohibeantur?

7 Donatio- nes eleemo- synaria.

Respondeo Primò, Certum est, hîc nõ prohi- beri donationes quæ sunt in modò eleëm- osynæ, ad alterius inopiam subleuandam: hæ enim non dicuntur propriè munera, sed eleëmofynæ, quas maximè decet Religiosos facere, si habeant vnde possint. Vnde Abbates & Cõuentus possunt Religiosis mendicantibus dare libros, ornamenta sacra, & huiusmodi alia; vel summas pecuniarias ad res necessarias cõparandas; & similiter Ordines mendicantes alijs pauperibus secularibus vel regularibus. Item personæ Societatis IESV habentes adhuc dominium suorum bonorum, possunt dare Societati, vel alijs pauperibus.

8 Ad redi- mendam vexam.

Respondeo Secundò, Certum etiã est non prohi- beri donationes quæ sunt quodammodò redi- mendæ vexationis causâ; vt sunt illæ, quæ sunt interdũ viris potentibus, vel in officio aut dignitate constitutis, ne noceant Religioni seu monasterio; vel quæstoribus, vt possit obtineri solutio. Si enim huiusmodi donationibus eorum animi non cõciliètur, nocebunt Religioni seu monasterio, vel non præstabunt id quod debet. Probat, quia hæc non tam sunt munera, quàm redemptiones iniuriarum & incommodorum quæ timentur, quas quis prudens adhiberet.

9 Antidota- les seu re- munerato- riæ.

Respondeo Tertio, Certum etiam videtur nõ prohiberi eas donationes, quæ sunt Antidota- les seu remunerato- riæ: quales sunt, quæ sunt Medicis, Aduocatis, Consiliarijs, & huiusmodi gratis Mo- nasterio seruientibus: hæc enim non tam sunt mu- nera, quàm remunerationes, quæ strictè non dicun- tur munera, quia non omnino gratis & liberaliter dantur, sed ex obligatione gratitudinis, ad com- pensanda beneficia accepta; & nisi talia dètur, Re- ligiosi illi erunt & merito habebuntur ingrati, amicorumque animos à se alienabunt. Non est au- tem credibile Suam Sanctitatem velle eos facere contra virtutem tam insignem, quæ maximè de- cet viros religiosos; eosque à se amicorum ani- mos auertere.

10 Donatio- nes ex lau- dabili con- suetudine vel recta ratione factæ.

Respondeo Quarto, Valdè etiam probabile est nullam prohiberi donationem, quam, consideratis circumstantijs, vel laudabilis consuetudo, vel recta ratio faciendâ dicat. Probat, quia non est cre- dibile Suam Sanctitatem velle prohibere eas do- nationes quæ decent viros religiosos spectatis cir- cumstantijs, suntque rectæ rationi valdè confen- tanea. Non enim præsumendum est Sedem Apo- stolicam aliquid prohibere tam graui & serua con- stitutione, nisi quod sit notabiliter contra rectam rationem, & minimè decens statum & professionè religiosam. Quod etiã ipsa verba satis insinuant, dum ait, *Se largitiones munerum prohibere*, id est, eas donationes quæ merè sunt ex liberalitate; vti se- culares solent donare: & dum *contrariam consuetu-*

dinem ait esse corruptelam. Itè dum insinuat se hanc constitutionem fecisse propter eos, qui ex quæ- cumque causâ munera dabant. Idem patet ex gra- uissimis pœnis adiunctis.

Ex quibus patet valdè probabile esse hanc Cõ- stitutionem non esse intelligendam de istis dona- tionibus, quas moraliter certum est iustam causam habere, & Religiosos decere, & omnibus circum- stantijs expensis, valdè conuenire. Confirmatur Primò, Quia ita constitutiones Superiorũ, maxi- mè Sedis Apostolicæ, sunt interpretandæ, vt nihil leue contineant, & tanta Majestate minùs dignũ. Minùs autè eius majestatem dignum videtur, vt sub tam grauibus pœnis, tam serua constitutione prohi- beat ea, quæ per se sunt rectæ rationi consenta- nea, quæque viri sanctissimi hætenus semper fece- runt. Quorsum enim hæc tam seuerè prohibean- tur? Si dicas, ob periculũ abusus. At abundè huic periculo occurrit, si prohibetè intelligantur que non decent Religiosos, & non habent graues & iustas causas. Nec refert, quòd causas velit appro- bari à Capitulo, vel Cõgregatione Generali: quia loquitur de causa dubia, de qua meritò ambigitur sitne iusta: vnde vult eam ibi maturè discuti, & sic approbari; quod locũ non habet in causa, quam moraliter constat iustam esse. Et quia Congrega- tiones Generales non tam expeditè fieri possunt, si interim res feret, satis erit vt Prouincialis cum suis Consultoribus seu Definitoribus causam probet; id enim iusta episkia postulat.

11 Quæ iustis habent causam,

Confirmatur Secundò, Quia quãdo lex aliqua continet dispositionem vel pœnam valdè exorbi- tantem, spectanda potius est intentio rationalis ipsius legislatoris, quã id quod verba primâ facie præ se ferunt; vt patet ex multis legibus, quas DD. ita interpretantur: qualis est l. i. ff. de Effractoribus. l. i. & 3. C. de Seruis fugitiuis. I. hæc cõsulissima C. de Testamento. Item Bulla Pij IV. & Pij V. de Simonia cõfidentè. Præterea omnes leges & Ca- nones qui ipso facto infligunt pœnam priuationis beneficij, officij, bonorum &c. Ratio est, quia sæ- pè legislatores vtuntur modo loquendi duriorè, vt magis absterreant, & vt iniquum quodãmodò postulantes, quod æquum & moderatum est, ob- tineant. Quamuis etiam sint multa verba quæ satis indicent Sanctitatis Suae intentionem non esse, vt donationes quæ iustam euidenter causam habent, & Religiosos decent, prohibita censeantur: quod etiam ex grauissimis pœnis constat, quæ non pos- sunt prudenter statui nisi contra grauius crimina.

12 In lege- pè magis spectanda rationabi- lis intentio legis- lato- ris, quàm rigida verba.

Ex his infero, Si quis librum in lucem edat, posse amicis aliqua exemplaria dari; ita enim recta ratio dicat, & habet laudabilis consuetudo Re- ligiosorum, quã nisi serues, rusticus, sordidus, ingra- tus, vel etiã superbus habeatis, & amicorũ animos à monasterio seu ordine auertas. Item licet aliqua donare ad conciliandos animos eorum qui multũ possent prodesse monasterio vel Ordini, vel bono publico; hæc enim est iustissima causa, de qua nõ est opus consultare in congregatione Generali. Item ad pertrahendum aliquem ad fidem, vel ad auer- tendum à flagitijs, quod sanctissimi viri fecere.

13 Corollaritè

Ceterum aduertendum est minima dari posse, etiam si non subit alia causa, quàm beneuolentiæ; vt satis colligitur ex verbis & tenore constitutio- nis, & explicatione ipsius Pontificis. Vnde ex graui causa dari poterunt etiam ea, quæ non cen- sentur minima.

14 Minima dari pos- sunt ex be- neuolentiâ,

Quenam

Quam
minima
consensu
int.

Quenam autem debeant ceteri in minimis, partim ex ipsius Pontificis explicatione, partim ex conditione dantium & accipientium, eorumque proportionem colligi potest. Primo, In minimis ceteri Pontifex Breuiarium; nam cecedit dari ex beneuolentia: Breuiarium autem si in duobus tomis sit, facile est duorum aureorum. Secundo, Reliquiarium, quod etiam ordinariè est vnus vel duorum aureorum. Vnde alij libelli, imagines, thesæ Agnus Dei, cruces similis pretij in minimis ceteri possunt. Tertio, Res aliquas medicamentosas, vt lapidem Bezar, qui sapè est multorum aureorum; & similia quæ ex Indijs deferuntur. Quarto, Esculentia quedam, vt sunt condita cydoniorum, & similia, vnde colligitur posse etiam odores & suffimenta dari quæ ex Indijs adferuntur, & alia huiusmodi rara vnus vel duorum aureorum. Nam eadem est in his, imò honestior ferè ratio, quàm in esculentis & poculentis. Ex his facile de alijs ceteri potest.

15 Denique ex his quæ de minimis dicta sunt, confirmari possunt quæ supra diximus. Si enim beneuolentiæ causâ Superiores possint subditis donare Breuiarium, Diurnum, Reliquiarium & huiusmodi, vt ipse Sanctissimus explicuit, multò magis poterunt aliquid dare externis, vbi tam grauis interuenit causa.

Debita
Superioris
religiosi.

CASVS VI.

Titius Superior Regularis seu Religiosus accepit à Caio mercatore 100. florenos restituendos Sempronio etiam mercatori: sed is dilata non nihil restitutione, dat eos mutuos Trebellio, qui paulò post foro cedit.

Quæritur, Vtrum monasterium seu Conuentus teneatur loco Titij Superioris sui Sempronio?

16 Respondeo, Indubitatum est Communitatem seu Conuentum nõ teneri. Primo, Quia Titius non poterat illam pecuniam dare Trebellio mutuum, etiam cum venia sui Superioris; quia ipsi ea solum fuit tradita ad faciendam restitutionem Sempronio, cui debebatur. Nemo enim potest dare mutuum ex alieno, cuius non habet liberam administrationem. Quare hoc debitum Titio censetur ex delicto. Atqui monasterium seu Conuentus non tenetur ex delicto sui Superioris, vt docent Doctores ex Innocentio & Hostiensis: quia delictum personæ in damnũ Ecclesiæ redundare non debet: Cap. Delictum, de Regulis Iuris in 6. Siluester V. Religio 8. q. 3. Angelus V. Monasterium, in principio. Fumus V. Monachus nu. 14. Idem docet Nauarrus Comment. 2. de Regul. nu. 62. vbi addit, Nisi communicato cum Prelato & Capitulo consilio, id fecerit.

Conuentus
non tenetur
ex delicto
sui Superioris.

17 Neque ex
eius contractu
nisi in illum
consensu.

Secundo, Quia generatim Conuentus non tenetur ex contractu religiosi, etiam Superioris, nisi quatenus ei commissæ est administratio: eatenus enim obligatur, & non amplius. Vnde si Titio non fuit in genere vel in specie commissum à suo Superiore, vel saltem à Conuentu ad id habente potestatem, vt alteri illam pecuniam mutualet, nullo modo obligatur Conuentus; vt expressè docent Auctores citati. Quæ omnia Confirmantur: Quia Superiores sunt tantum administratores rerum Conuentus, sicut Tutores pupillorũ. Vnde

sicut pupilli non obligantur, si Tutores faciunt contractus damnosos; ita neque Conuentus si Superior, præsertim quando Superior ille pendet à Conuentu, vel à suo Superiore.

CASVS VII.

Vtrum si supradictus Titius Superior Religiosus pro Caio mercatore sponderit, ipsius Conuentus teneatur?

Sponsio
Superioris
religiosi pro
extraneis.
18

Respondeo, Perspicuum est Communitatem seu Conuentum regulare, cuius Superior est Titius, non teneri ex sponione Titij, quam ille fecit sine consensu Conuentus vel Superioris sui. Sequitur ex fundamentis superiore casu positis: Sponsio enim est contractus quidam, quo se Titius in damnum Conuentus sui onerare non poterat. Accedit quòd merus administrator non potest obligare bona quæ administrat, inutuli sponione, qualis est ista ex qua nihil commodi poterat redundare in bona Conuentus.

Petes, An obligatio qua Titius spondendo se obstrinxit, ab initio fuerit nulla: an verò tunc solum cum officium Superioratus eius expirat?

19
Ex ista
sponione
nulla fuit
ab initio in
Titio obli-
gatio.

Respondeo, Ab initio nullam fuisse istam obligationem qua Titius spondendo se obstrinxit, atque adeò illam non expirasse, cum expirauit officium Titij: quod enim nunquam extitit, non potest propriè dici expirare.

Etsi tamen fingere velimus illam obligationem aliquando in Titio extitisse, ea tamen haud dubiè expirauit simul atque expirauit officium administrandi, seu Superioritatis eius: quia Titius nõ erat capax talis obligationis nisi quatenus Superior habens potestatem administrandi: perunte enim fundamento, perit relatio quæ illi innitebatur.

Et si alii
qua fuisse
ser, ex pi-
raffer cum
officio.

Vnde sequitur, Si Communitas & successor Titij non tenebatur Caio pro mercibus quas vendidit Sempronio, dũ adhuc Titius esset Superior, eò quòd sponsio illa fuerit irrita & nulla; eos multò minus teneri pro mercibus diuenditis eidem Sempronio, postquam Caius vidit Titium defunctum officio: tunc enim debebat Caius aduertere, Titij sponione non posse amplius obligare; vt quæ tota niteretur officio & potestate administrandi, quæ iam Titius erat priuatus. Quare non bona fide agit Caius, si velit Titium etiam post officium depositum, obligari; sed sibi imputet quòd perrexit merces vendere illi, pro quo sponsio Titij iam expirarat.

CASVS VIII.

Prior quidam à 275. annis fundationem in monasterio instituit ex quibusdam pecunijs.

Fundatio
facta à
Priore
mona-
sterij.

Quæritur, An possit modò illa fundatio extinguì sub specie iniquæ institutionis?

Respondeo, Cùm fundatio à Priore facta in illo monasterio iam 275. annis fuerit in vigore, nec tanto tempore Abbas aliquis aut Conuentus se illi oneri opposuerit (vt suppono, cùm hoc non allegetur) durum videtur illam modò extinguere sub specie iniquæ institutionis. Etsi enim Prior nõ potuerit habere proprium, poterat tamen eo tempore eũ consensu sui Abbatis habere aliquod peculium, de quo, cum eiusdè consensu poterat

20

V ij,

Quidam Prioratus sunt beneficia regalia.

poterat disponere ad pias causas, & alibi fundationem instituire cum tali onere Missarum, & Anniversarij. Imò cum Prioratus, etiam Conventualis, videatur Beneficium regulare, etfi manuale, quidquid ipse acquirit, iure cõmuni acquirit suo beneficio, & potest de eo disponere ad pias causas, vt multis docet Nauarrus Comment. 2. num. 6, 10, & 11. de omnibus Regular. habentibus beneficium.

Ex horum fructibus potest in futurum pia fundatio.

Itaque consideranda est conditio istius Prioratus. Si enim verè habet portionem aliquã bonorum sibi assignatam, videtur planè esse Beneficium regulare: & ita ex fructibus, & alijs quæ ipse acquirit, poterit instituire talem fundationem. Omitto quòd olim potuerint esse varieg consuetudines (etfi per abusum) quæ hoc tempore nõ permittentur. Vnde etfi nõ sint omnia probanda quæ in illa fundatione habentur, sed secundum regularem disciplinam moderanda; tamen substantia fundationis videtur subsistere. Quod vel ex eo confirmari videtur, quòd nemo tunc temporis existimauerit illud peculium esse monasterij, nec posse illum Priorem de eo disponere ad libitũ in alias causas pias. Si enim existimasset monasterium habere ius in illud, Abbas illud occupasset; nec ipse cum Conuentu voluisset se & posteros in perpetuũ ad tam graue onus, fide media, & sub voto religionis sua obstringere; & omnibus iuribus, priuilegijs, subterfugijs, quibus illa fundatio posset in totum vel in partè cassari, renuntiare. Cũ ergo nemo tunc temporis putauerit illud peculium esse monasterij, credibile est verè illius non fuisse, sed fuisse Beneficij; & Priorem potuisse liberè ad vsus pios de eo disponere.

Hæc fundatio nõ potest extinguì.

Vt autem ista fundatio posset cassari, deberet planè constare illud peculium fuisse monasterij, & totum illum cõtractum ex ignorantia processisse, & tanto tempore continuatum. Quod cũ nullo modo constet, non ausim dicere monasterium non teneri, aut posse illam fundationem prorsus extinguì.

PRÆLATVS.

CASVS I.

Decanatus.

Virum Decanum Ecclesie Cathedralis S. Mariae Antuerpiae censendum & dicendum si Prælati?

Quis propriè sit Prælati.

Respondeo breuiter, Propriè & strictè secundum iura prædictum Decanum esse Prælatũ, & Decanatum ipsius Prælaturam. Quod cõfirmo hoc syllogismo: Propriè & strictè Prælati dicitur qui habet curam animarum cum iurisdictione, ita vt possit subditos suos corrigere & punire. Atqui Decanus Antuerpiensis habet curam animarũ cum iurisdictione, qua possit suos subditos punire, &c: ergo est Prælati. Maior est cõmunis sententia Doctorum, vt refert Panormitanus in Cap. De multa, n. 21. vbi sic scribit: Conclusio cõmunis est, vt si dicatur habere dignitatem, qui habet iurisdictione. Vnde quilibet Rector seu Prior Ecclesie Collegiate, dicitur habere dignitatem, vt notat Paulus in Clement. 1. de Electione, & in Clement. Ne in agro. de Statu Regul. Domini de Rota. decis. 166. & talis propriè & strictè appellatur Prælati. Idè confirmatur aperte ex Cap. Cũ ab Ecclesiarum. de Off. ordin. vbi Pontifex omnes Ecclesiarum Rectores qui possunt excommunicare, vocat Ecclesiarum Prælatos. Vnde & Plebani qui excommunicare possunt, verè & propriè sunt

Prælati, vt ex illo Capitulo colligitur, vbi idem luculentè tradit Glossa. Eadem confirmantur ex Cap. 2. iuncta Glossa De iudicij. & ex Clement. Dudum. de Sepult.

Minor abundè probatur ex assiduo vsu, & ex scripturis quæ in fauorem Decanatus illius proferruntur. Quare non videtur dubitandum quin Decanatus ille propriè sit Prælatura; & Decanus sit appellandus Prælati. Idem sentiunt omnes Summistæ V. Prælati: Angelus, Siluester, Fumus & alij. Neque vllam in contrarium dubitandi rationem inuenio.

CASVS II.

Virum Prælati habens titulum coloratum, concurrente errore communi, validè possit delegare & conferre potestatem ordinariam, si etiam is, quem instituit Superiorem, simile impedimentum occultum habeat?

Prælati Titulo colorato.

Respondeo, Prælati habens titulum coloratum, concurrente errore cõmuni, validè potest non solum delegare, sed etiam conferre potestatem ordinariam, si ipsius est Superiorem constituere: v. g. si Prouincialis habeat titulum coloratum ob nullitatem professionis ex impedimentis Sixtinæ, quæ nullitas ignoretur.

2

Nec refert etiam si is, quem instituit Superior, simile impedimentum occultum habeat: accipiet enim titulum coloratum ab habete titulum coloratum; eiusque actus & delegationes iurisdictionũ valebunt. Si enim valent eius absolutiones & excommunicationes, alijque actus iurisdictionis, cur etiam non valeat ille actus, quo confert titulũ vel delegat iurisdictionem? cũ hæc collatio vel delegatio sit etiã actus iurisdictionis. Sanè nulla est ratio. Neque Sancius lib. 3. de Matrim. disp. 22. n. 49. contrarium tenet, vt patet n. 51. in fine. Nõ enim Superior legitimus opponitur Superiori habenti titulum coloratum: quia & hic est legitimus, cũ sit à legibus approbatus: nec vllõ modo potest dici intrusus. Intrusus enim dicitur qui suã vel laicã auctoritate inuasit, & nullo titulo vero vel colorato occupauit.

Habens titulum coloratum potest conferre titulum coloratum.

Superior legitimus. Intrusus.

CASVS III.

Titulus ex Religionis sua instituto vouit Deo se nec directè nec indirectè præsenturum aliquam Prælationem.

Votum non ambiendi Prælati.

Quæritur I. An talis possit munusculis & officijs electorum beneuolentiã captare, eo animo, vt ipsum ex beneuolentiã eligant?

Quæritur II. An, si videat se eligendum in Priorè, vel Definitorum, possit aliquid agere vt eligatur potius in Definitorum. Similiter si in Vicariis, vel sociis cõmuni ad Capitulum certò eligendus sit, an possit alteri dare suffragium pro vno officio, vt per hoc alterum in se cadat?

Quæritur III. An, si detur optio vt è duobus Conuentibus eligat alterum cui debeat præesse, possit eligere quem placuerit?

Ad Primum: Respondeo, Qui ex Religionis suæ instituto vouet Deo, se nec directè, nec indirectè præsenturum aliquam prælationem, &c. si per

3